

והלויים מפשיטים", הרי שכשירה ההולכה בזר.

והרי מותיב רב ששת – על דברי רב חסדא הסובר: הולכה כשירה בזר – מן הברייתא הנזכרת: "זר" ואונן שיכור ובעל מום – בקבלה "בהולכה" ובזריקה פסול; וכן יושב וכן שמאל פסול; ותיקשי לרב חסדא הסובר: הולכה כשירה בזר –

הרי ששמע רב ששת ברייתא זו, והאיך אמר שלא כהברייתא!?

ומשנינן: בתר דשמעה רב ששת לברייתא זו מבני הישיבה שהקשו עליו ממנה – שוב הדר אותבה לרב חסדא.

והדרנין לעיקר מילתיה דרב חסדא שנסתרו מן הברייתא, ותמהינן:

והא רב חסדא קרא קאמר כי ההולכה כשירה בזר, ואיך ניישב המקרא עם הברייתא הפוסלת הולכת הדם בזר!?

ומשנינן: השוחטים עומדים היו במקומן אצל הכהן המקבל, והכהן נותן להם את הכלי ובו הדם, ועבוד [עשון] השוחטים מעשה איצטבא בעלמא –

כלומר: לא היו מקרבין את הדם אצל המזבח לא בהולכת רגל ולא בהושטת יד, אלא כאיצטבא זו שמניחין כלי עליה, עד שבאו הכהנים זורקי הדם ונטלוהו מידם והוליכוהו אצל המזבח וזרקוהו, [רש"י זבחים יד ב, וראה ריטב"א שפירש באופן אחר קצת].

בעי רב פפא:

חפן חבירו ונתן לתוך חפניו של הכהן הגדול, מהו?

מי אמרינן, דהא דכתיב: "ולקח" מלוא המחטה גחלי אש מעל המזבח ומלוא חפניו קטורת, אין לשון "ולקח" שאמרה תורה מוסב אלא על לקיחת הגחלים ולא על הקטורת.

ואם כן: "מלא חפניו והביא" בלבד הוא דבעינן, ואין אנו צריכים אלא שתהיה הקטורת במלא חפניו ותבוא לחפניו בכל דרך שתבוא, והא איכא.

או דילמא "ולקח" – והביא" בעינן, כלומר: לשון "ולקח" מוסב אף על הקטורת שאף היא צריכה לקיחה, [רש"י כהבנת ה"בנין שלמה"; וראה הערה (47)], והא ליכא, כי הרי הכהן הגדול לא לקח. (48)

מן הכתוב שהכהן הגדול הוא שיקח, שהרי עליו אמרה תורה: ולקח.

והתוספות תמהו: כי הרי ספק זה גופה נסתפק רב פפא עצמו לעיל מזו ב לענין בין הבניינים!?

אמנם בתוספות הרא"ש מבואר, דאין הכי נמי, וספק אחד הוא.

48. בטעם הדבר שאין אחיזת הקטורת בחפניים

47. שיטת רש"י: אם "ולקח" מוסב על מלא חפניו, וכמו שנתבאר בפנים.

והטעם שלפי אותו צד דבעינן "ולקח", לא נתקיימה כאן לקיחה, מסתבר לפרש, כי הואיל ובעינן לקיחה, שוב ממילא אין נעשית אלא ככהן גדול, הואיל וכל עבודות יום הכפורים אינן נעשות אלא בו, [וכפי שהזכיר סברא זו ב"מקדש דוד" סוף סימן ג]; או דממילא משמע